

РЕШЕНИЕ

№ 7659

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

като разгледа дело номер **6504** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на Министъра на регионалното развитие и благоустройството срещу Решение № 459 от 18.05.2021 г. на КЗД, постановено по преписка № 446/2015 г., Трети постоянен специализиран заседателен състав.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, като постановен в противоречие с материалния закон. Не бил обоснован изводът за осъществена непряка дискриминация, нито било доказано твърдението за наличието на признака „лично положение“. Третирането на количеството за индивидуално потребление на питейна вода не можело да обоснове поставяне в неблагоприятно положение, тъй като потребителите за всички ползватели на ВиК услуги се отчитат по индивидуален и общ /за Етажната собственост/ водомер. Пазарният механизъм на ценообразуване на доставяната питейна вода и услугата по доставянето ѝ, респективно – способът на покриване на търпени от доставчика загуби, не водят до увреждане на конкретния потребител по признак „лично положение“. Оспорва се становището, че абонатите на услуги, доставяни от ВиК дружество, които са с индивидуален водомер за отчитане на потреблението, не следва да участват в разпределението на загубите по водопроводната инсталация. Не било справедливо доставчикът на услугата да покрива за своя сметка нанесени загуби при хипотеза на нерегламентирани отклонения от сградната инсталация преди индивидуалното отчетно устройство за абонати на услугата. Нормативно въведените с чл. 39, ал. 2, т. 3

и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи правила нямали за цел потребителите или някои от тях да бъдат поставяни в неблагоприятно положение при покриване на установени загуби на вода, която била консумирана от Етажната собственост по отчети на общия водомер. Сочи, че водопроводните мрежи в имотите на потребителите, както и сградните водопроводни инсталации, са частна собственост, и отговорност за състоянието и правилното им функциониране е на собствениците на съответните имоти. В сградите в режим на етажна собственост водомерът на водопроводното отклонение е общ. Причините за генериране на разликата между данните, отчетени по общ водомер, и тези по индивидуалните водомери са различни, поради което и чл. 30 от Наредбата обуславял поемането на общото потребление в зависимост от размера на индивидуалното месечно потребление. Предвиден бил механизъм за мотивиране на потребителите да поддържат в изправност индивидуалните си водомери, като реалното отчитане е предпоставка за намаляване на водните количества за преразпределение и навременно идентифициране на проблеми в сградната инсталация. Не бил осъществен фактическият състав на непряка дискриминация чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление в сравнение с потребителите с по-малък размер на месечно потребление. Цитирана е съдебна практика в подкрепа на изложените в жалбата твърдения. Потребителите на ВиК услуги в сгради с режим на етажна собственост имали възможност да възприемат по различен начин отчитането и разпределението, като обективират това свое решение по реда на Закона за управление на етажната собственост /ЗУЕС/. Моли решението да бъде отменено. Претендира юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело. Претендира юрисконсултско възнаграждение по дело № 8145/2019 г. на ВАС, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки поддържа изложеното в жалбата и моли оспореният акт да бъде отменен. Претендира юрисконсултско възнаграждение по настоящото производство и в производството по дело № 8145/2019 г. на ВАС съгласно чл. 226, ал. 3 АПК.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация - редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки излага подробни съждения за законосъобразността на акта, за съдържанието на понятието „защитен признак“ – „лично положение“, за наличието на непряка дискриминация при прилагането норми на цитираната по-горе наредба, вкл. и в нарушение на чл. 37, ал. 1 ЗЗДискр. Обективирано е възражение срещу искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по дело № 8145/2019 г. на ВАС съгласно чл. 226, ал. 3 АПК.

Заинтересованата страна – М. М. И. – управител на Етажна собственост на [улица], [населено място], редовно уведомена, не изпраща процесуален представител. Изразено е писмено становище за неоснователност на жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл. 144 АПК във връзка с чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Постъпила е жалба с вх. № 16-20-533/28.05.2015 г. от К. З. Г., председател на Управителния съвет на Етажната собственост на вх. 0, [улица], [населено място] /л. 15-16/, в която се сочи, че съгласно чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /Наредбата/ неоснователно разликата между данните, отчетени от общия водомер на входа, и тези по индивидуалните водомери на домакинствата се изразявала в допълнително заплащане на сума, като се натоварвали с по-голям разход потребителите с по-голямо количество изразходвана вода спрямо тези с по-малко количество, т.е. разпределението не било по равно, а пропорционално. Жалбата е насочена срещу МРРБ, като се иска инициране на промяна на цитирания подзаконов нормативен акт. С Решение № 238/11.06.2018 г., постановено по преписка № 446/2015 г., Трети постоянен специализиран заседателен състав на КЗД установява, че разпоредбата на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /Наредба № 4 от 14 септември 2004 г./ поставя в по-неблагоприятно положение живущите в Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено място], потребители на „ВиК“ услуги, както и всички други потребители на услугата, обитаващи сгради в режим на етажна собственост, които имат по-висок размер на месечно потребление на питейна вода, отчетено от индивидуалните им водомери, спрямо „потребителите“ на услугата с по-нисък размер на месечно потребление, отчетено от индивидуалните им водомери, чрез привидно неутрална разпоредба, което представлява непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 във връзка с чл. 37 ЗЗДискр; предписва на основание чл. 76 ЗЗДискр на Министерството на регионалното развитие и благоустройството да промени чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г., която създава предпоставки за дискриминация – по смисъла на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр и противоречи на принципа за равно третиране на потребителите на „ВиК“ услуги и създава условия за нарушение на чл. 37 ЗЗДискр от „ВиК“ операторите под формата на привидно неутрална разпоредба, чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление на питейна вода в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление; определя се на основание чл. 67, ал. 2 ЗЗДискр на Министерството на регионалното развитие и благоустройството тридесетдневен срок от получаване на решението, в който писмено да уведоми КЗД за предприетите мерки във връзка с изпълнение на задължителните предписания /чл. 173-178/. В разпоредителната част на решението се съдържат и други пунктове, но доколкото по отношение на тях няма данни да са оспорени, настоящата съдебна инстанция прецени, че би било излишно тяхното преповтаряне. Изрично това е посочено и в решение № 2218/11.02.2020 г. по адм. дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение, което ще бъде обсъдено по-долу /л. 202-207/.

Срещу решението във възпроизведените по-горе части е постъпила жалба от МРРБ, отхвърлена като неоснователна с Решение № 2919/30.04.2019 г., постановено по дело № 7600/2018 г. по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 58-и състав /л. 191-196/.

С Решение № 2218/11.02.2020 г., постановено по адм. дело № 8145/2019 г. по описа на ВАС, Пето отделение, е отменено решението на АССГ и Решение № 238/11.06.2018 г. по преписка № 446/2015 г. на КЗД в обжалваните му части като незаконосъобразно и преписката е върната на КЗД за ново разглеждане, при спазване на дадените указания:

„съдът не е извършил дължимата проверка по реда на чл. 168, ал.1 АПК, като макар да е постановил акта си при изяснена фактическа обстановка, въз основа на представените доказателства са формирани неправилни изводи.

/.../ неправилно първоинстанционният съд приема, че същият е постановен при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на закона.

Подателят на жалбата Г. е представил доказателства, че е избран за председател на ЕС с решение на общото събрание на собствениците от 14.01.2014 г., но липсва решение за упълномощаването му да представлява същите пред КЗД по реда на чл. 18 АПК, при което същият е могъл да предявява единствено свои лични права. С факта на избирането му за Председател на ЕС, като може би собствениците са имали предвид Управител по смисъла на Закона за управление на етажната собственост, като същият съгласно разпоредбата на чл. 23 от с.з. не разполага с правомощия да представлява собствениците в производството пред КЗД при липсата на изрично упълномощаване.

Цитираната в административния акт НАРЕДБА № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е издадена от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, обн., ДВ, бр. 88 от 8.10.2004 г., при което неправилно, както административния орган, така и съдът са конституирали като страна в производството министерството, а не издателя на акта.

На следващо място следва да бъде посочено, че като страна в хода на административното производство е участвало дружеството – [фирма] С. З., а административният акт е постановен спрямо неговия управител, който обаче не е участвал в него.

/.../ от изложените мотиви, както на административния акт, така и на съдебното решение не може да бъде установено, който иманентен, определящ личността на тази категория лица, посочени като „потребители на ВиК услуги“ е приет, като определящ за тях и съответно е обоснован извод за наличие на осъществена непряка дискриминация по признак „лично положение“.

От юрисконсулт в Дирекция „АПО“ към КЗД е изготвен доклад вх. № 12-11-1475/20.03.2020 г. за възобновяване на производството по преписка № 446/2015 г. /л. 197-198/. С Разпореждане № 191/24.03.2020 г. на Председателя на КЗД производството по преписка № 446/2015 г. е възобновено и разпределено на Трети постоянен специализиран заседателен състав с членове: Н. А. /докладчик/, С. С. /председател/ и С. Й. /л. 199-200/.

С писмо изх. № 90-02-14/15.06.2020 г. е уведомен министърът на регионалното развитие и благоустройството за възобновяването на производството пред КЗД, като му е указано да представи становище по заявените от жалбоподателя обстоятелства за допуснатата дискриминация по признак „лично положение“ /л. 208-209/.

Такова е постъпило и заведено с вх. № 90-02-19/26.06.2020 г., в което се сочи, че не бил осъществен фактическият състав на дискриминация по смисъла на чл. 4 във връзка с чл. 37 ЗЗДискр при предоставяне на ВиК услуги /л. 211-213/. Механизмът на

определяне на метода за разпределяне загуби от сградна водопроводна инсталация бил определен така, че да не засяга в максимална или неустановима степен интересите на потребителите на услугата, ползващи я при режим на етажната собственост. Пазарният механизъм на ценообразуване на доставяна питейна вода и услугата по доставянето ѝ, респективно – способа за покриване на търпени от доставчика загуби, не увреждал жалбоподателя по признак „лично положение“, още по-малко, че по-високото плащане при покриване загубите не е свързано с определен потребител. Не се споделя становището, че абонатите на ВиК дружеството, които са с индивидуален водомер за отчитане на потреблението, не следва да участват в разпределението на загубите на водопроводната инсталация. При нерегламентирани отклонения от сградната инсталация преди индивидуалното отчетно устройство за абонати на услугата не било справедливо доставчикът на услугата да покрива за своя сметка нанесените му загуби. Индивидуалното потребление на вода не съставлява защитен признак „лично положение“. Уточнява се, че съгласно наредбата изразходваното количество вода се разпределя между потребителите в сграда – етажна собственост, въз основа на отчетите от индивидуалните им водомери, като в разпределението се включват всички разходи в общите части на сградата и загубите на вода в сградната водопроводна инсталация. Сочи причините за установените служебно данни /разлики/ - нерегламентирано ползване на вода, некоректно заявени данни и други, като разпределяне на тази разлика не се извършва единствено за жилища с временно прекъснати услуги, т.е. имащи нулева консумация за съответния месец. Потреблението между различните домакинства било различно, независимо от броя на живущите, целта била потребителите да бъдат мотивирани да монтират и поддържат в изправност индивидуалните си водомери, както и да осигуряват редовно достъп на оператора за реалния им отчет. Разпоредбите на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредбата не били дискриминационни, като с тях се цели равно третиране на потребителите на ВиК услуги.

С писмо изх. № 16-20-777/15.06.2020 г. е уведомен К. З. Г., председател на домсъвета на Етажната собственост, [населено място], [улица], вх. 0, като му е указано да представи решение на общото събрание на собствениците на етажната собственост, че изрично е упълномощен по реда на чл. 18 АПК да ги представлява в производството пред КЗД по преписка № 446/2015 г. /л. 210/.

Постъпил е отговор с вх. № 16-20-1108/05.08.2020 г. с приложени към него протоколи от общото събрание на собствениците и ползвателите на сградата, намираща се в [населено място], [улица], вх. 0, за упълномощаване на К. З. Г. за подаване на жалба и представляване пред КЗД в качеството им на потребители, дискриминирани при експлоатация на ВиК системи от оператора „ВиК“ – С. З., прилагайки Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /70,423 % ид.ч. от общите части на етажната собственост/, а впоследствие на новия управител М. М. И. да представлява последните в производството по преписка № 446/2015 г. /69,867 % ид.ч. от общите части на етажната собственост; л. 218-224/.

От докладчика по преписката е изготвен доклад-заключение без дата, като е предложено на председателя на състава да насрочи открито заседание с призоваване на страните, както и да разпореда страните да бъдат уведомени за правото им на да сключат споразумение по чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр и заявят събиране на доказателства, както и че съгласно чл. 60, ал. 2 ЗЗДискр във връзка с чл. 56, ал. 2 ГПК страните,

които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващо заседание, когато датата му е обявена в заседание, както и че за останалите заседания по преписката страните са длъжни сами да следят за развитието на производството /л. 226-229/.

На 01.02.2021 г. е насрочено заседание, за което страните в производството жалбоподателят К. З. Г./М. М. И., председател на домсъвета на Етажната собственост, [населено място], [улица], вх. 0, и ответната страна – Министърът на регионалното развитие и благоустройството, са уведомени /л. 230-231; л. 236/. Резултатите от заседанието са обективирани в протокол /л. 239-243/. Жалбоподателят не изпраща представител, като изразява в писмено становище, че поддържа изложеното в жалбата – преустановяване на нарушението, налагането на принудителни административни мерки и промяна на приложимата Наредба. Ответната страна – Министерството на регионалната политика и благоустройството, представлявано от министър П. А., се представлява от юриконсулт с пълномощно. Разяснено е правото за сключване на споразумение в помирителна процедура по чл. 62 от ЗЗДискр. Приемат се докладът-заключение и събраните по преписката писмени доказателства. Видно от протокола преписката е изяснена от фактическа и правна страна, даден е ход по същество и е съставът обявява, че ще се произнесе с решение.

Последвало е издаването на Решение № 459 от 18.05.2021 г. на КЗД, постановено по преписка № 446/2015 г., Трети постоянен специализиран заседателен състав, с което се установява, че разпоредбата на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е дискриминационна както спрямо живущите в Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено място], като потребители на „ВиК“ услуги, така и спрямо всички други потребители на услугата, които живеят в сгради в режим на етажна собственост, които имат по-висок размер на месечно потребление на питейна вода, отчетено от индивидуалните им водомери, спрямо „потребителите“ на услугата, които са с по-малко месечно потребление, и представлява непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 във връзка с чл. 37 ЗЗДискр; предписва на основание чл. 76 ЗЗДискр на министъра на регионалното развитие и благоустройството да промени чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г., за да не създава предпоставки за дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр за нарушение на чл. 37 ЗЗДискр от ВиК операторите чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребители с по-висок размер на месечно потребление на питейна вода в сравнение с потребители с по-нисък размер на месечно потребление; определя се на основание чл. 67, ал. 2 ЗЗДискр на Министъра на регионалното развитие и благоустройството тридесетдневен срок от получаване на решението, в който писмено да уведоми КЗД за предприетите мерки във връзка с изпълнение -на задължителните предписания /чл. 247-251/. Решението е връчено на 10.06.2021 г., видно от приложеното на л. 253-гръб, копие от обратна разписка, а жалбата срещу него е депозирана пред административния орган на 22.06.2021 г. /пощенско клеймо, плик на л. 10/.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу решението е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера

той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 1, т. 2 и т. 4 във връзка с чл. 47, т. 1 във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от ЗЗДискр „Комисията се състои от 9 души, от които поне четирима юристи. Народното събрание избира 5 от членовете, в това число - председателя и заместник-председателя на комисията, а президентът на Република България назначава 4 от членовете на комисията”. В изпълнение на чл. 41, ал. 1 и чл. 84, т. 8 и чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България 44-то Народно събрание на Република България взема решение на 28.07.2017г. за избор на нови членове на Комисията за защита от дискриминация, както следва: А. В. Д., Баки Х. Х., С. Тайфи С., З. М. К.-Д. и О. Д. К., като за Председател избира А. В. Д., а за заместник-председател - Баки Х. Х.. Решението на Народното събрание е обнародвано в ДВ, бр. 62 от 1 Август 2017 г. С Укази № 171, 172, 173 и 174 от 4.08.2017г. на основание чл. 98, т. 7 от Конституцията на Република България и чл. 41, ал. 1 от ЗЗДискр Президентът на Република България назначава за членове на КЗД, както следва: П. И. К., Н. Р. А., С. К. Й. и В. В. С.-Д.. Указите са обнародвани в ДВ, бр. 65 от 11 Август 2017г.

С Разпореждане № 191/24.03.2020 г. на Председателя на КЗД производството по преписка № 446/2015 г. е възобновено и разпределено на Трети постоянен специализиран заседателен състав с членове: Н. А. /докладчик/, С. С. /председател/ и С. Й. /л. 199-200/. На проведеното на 01.02.2021 г. присъстват и тримата членове, определени и по силата на Заповед № 146/10.08.2017 г. на Председателя на КЗД, служебно известна на съдебния състав. Резултатите от производството са обективирани в протокол /л. 239-243/. Доколкото не се формират нови доказателствени искания, а преписката е изяснена от фактическа и правна страна, същата е обявена за решаване. Членовете на състава, присъствали на заседанието, са положили и своите подписи под оспорвания в настоящото производство административен акт.

На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

Въпреки че съдът е длъжен да извърши проверка за законосъобразност на акта освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл. 146 АПК, следва да се съобрази, че в конкретния случай Решение № 459 от 18.05.2021 г. на КЗД, индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК, е издадено след възобновяване на производството по преписка № 446/2015 г. на КЗД поради влизане в сила на съдебно решение по дело № 8145/2019 г. на ВАС, с което същата тази преписка е изпратена на компетентния административен орган КЗД за ново произнасяне в съответствие с изложените в него мотиви.

Съгласно чл. 177, ал. 1 АПК, наименована „действие на съдебното решение“, решението има сила за страните по делото, като в случаите на отмяна или изменение на акта – по отношение на всички. Съгласно чл. 177, ал. 2, изречение първо АПК

„актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни“. Налице е „един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това“ /ТР № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/.

Съгласно чл. 177, ал. 2, изречение Второ АПК „всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви“. Отделно, съдът следи служебно за нищожността на акта и я обявява при установяването ѝ, дори да липсва искане за това. По настоящото дело жалбоподателят не излага конкретни твърдения за нищожност на оспорения от него акт съгласно специалната разпоредба на чл. 177, ал. 2 АПК. В случая, обаче, подобно позоваване е допустимо, като обуславящо и прогласяване нищожността на решението на КЗД. Тази нищожност е особен случай, обвързан изцяло с действието на съдебно решение, което е влязло в сила. Тя се различава от обичайните случаи на нищожност – при издаване на акт от некомпетентен орган, при неспазване на законоустановената форма, при съществено нарушение на производствените правила и противоречие с материалния закон, които водят до извод за липса на ясно изразена и конкретна воля на административния орган.

С Решение № 2218/11.02.2020 г. по адм. дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение, се отменя Решение № 238/11.06.2018 г. по преписка № 446/2015 г. на КЗД в обжалваните му части като незаконосъобразно и преписката е върната на КЗД за ново разглеждане, при спазване на дадените указания: 1. Жалбоателят Г. е представил доказателства, че е избран на председател на ЕС с решение на общото събрание на собствениците от 14.01.2014 г., но липсва решение за упълномощаването му да представлява същите пред КЗД по реда на чл. 18 АПК, при което същият е могъл да предявява единствено свои лични права; 2. Цитираната в административния акт Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е издадена от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, обн., ДВ, бр. 88 от 8.10.2004 г., при което неправилно, както административния орган, така и съдът са конституирали като страна в производството министерството, а не издателят на акта.; 3. /.../ от изложените мотиви, както на административния акт, така и на съдебното решение не може да бъде установено, който иманентен, определящ личността на тази категория лица, посочени като „потребители на ВиК услуги“ е приет, като определящ за тях и съответно е обоснован извод за наличие на осъществена непряка дискриминация по признак „лично положение“.

Неправилно, без да рефлектира върху законосъобразността на акта, е изпращането на уведомителни писма до жалбоателя Г., доколкото са събрани доказателства, че същият е бил оправомощен да представлява Етажната собственост - [улица], вх. 0, [населено място], при подаването на жалба и в производството пред КЗД, а впоследствие е избран нов управител на посочената Етажна собственост, оправомощен да я представлява в производството по преписка № 446/2015 г.

Представени са писмени доказателства, удостоверяващи вземането на решенията на Етажната собственост при спазване на изискванията за кворум и мнозинство /чл. 17, ал. 3, чл. 23, ал. 1, т. 13 и ал. 4 от ЗУЕС, чл. 18 АПК във връзка с чл. 33 ГПК/. Следва да се отбележи обаче, че видно от протокола от проведеното заседание на състава на КЗД, като жалбоподател, в качеството на управител на Управителния съвет на Етажната собственост, неправилно е посочен г-н Г., без да се съобрази, че жалбоподател в административното производство е самата Етажна собственост, представлявана от нейния управител. КЗД не е конкретизирала в какво качество жалбоподателят е депозирал жалбата – лично или като представител на Етажната собственост, като това е сторено за първи път в оспорения административен акт, уточнявайки наличието и на двете качества.

При възобновяване на производството административният орган е конституирал като ответна страна - Министърът на регионалното развитие и благоустройството. Независимо от това, видно от протокола от проведеното заседание, ответна страна в производството е Министерството на регионалната политика и благоустройството, представлявано от министъра. Формално е изпълнено указанието на влязлото в сила съдебно решение, касаещо правилното конституиране на страните, но реално производството, в частта открито заседание по чл. 61 ЗЗДискр, се е развило отново с участието на страна, която не е призована, а и няма как да бъде призована с оглед това кой е издател на подзаконовия нормативен акт, за който се твърди, че е дискриминиращ. Отделно от това, не е направено и разграничение между орган на изпълнителната власт и администрацията, която го подпомага /чл. 25, ал. 1 и чл. 42, ал. 1 от Закона за администрацията/.

Що се отнася до посоченото като точка 3 по-горе, настоящата съдебна инстанция съобрази, че в решението по дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение, е изложено следното: „в мотивите на административния акт и в тези на съдебното решение макар и не много ясно формулирано е прието, че с разпоредбата на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредбата е осъществена непряка дискриминация по признак „лично положение“ на потребители на ВиК услуги, които имат по-високо потребление, отчетно по индивидуалния им водомер в сравнение с тези които имат по-ниско потребление, също отчетно от индивидуалния им водомер, които обитават жилища, в сградите на които имат монтиран общ водомер. Същевременно е прието, че тези две категории потребители са неравно третирани в сравнение с потребителите, чието потребление се отчита единствено по индивидуален водомер, при липсата на общ такъв в сградата“. В административния акт, постановен във възобновеното производство, така установеното несъответствие не е отстранено. Не са изложени доводи за липсата или отсъствието на дискриминация между „тези две категории потребители“ спрямо тези, чието потребление се отчита единствено от индивидуален водомер при липсата на общ такъв в сградата. Напротив – формиран е извод за наличието на непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 във връзка с чл. 37 ЗЗДискр както спрямо живущите в Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено място], като потребители на „ВиК“ услуги, така и спрямо всички други потребители на услугата, които живеят в сгради в режим на етажна собственост, които имат по-висок размер на месечно потребление на питейна вода, отчетено от индивидуалните им водомери, спрямо „потребителите“ на услугата, които са с по-малко месечно потребление. В конкретния случай не е направено разграничение в резултат на потреблението на питейна вода между живущите в Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено

място], доколкото се изисква да бъде отчетена именно и тази разлика. Отделно, не е посочено и спрямо кои потребители живущите от Етажната собственост са дискриминирани, тъй като от така разписания диспозитив на акта се прави косвен извод, че всички тези живущи имат по-висок размер на месечно потребление на питейна вода, отчетено от индивидуалните им водомери.

Във връзка с гореизложеното и за пълнота, настоящата съдебна инстанция добавя следното: в жалбата пред КЗД от 2015 г. са релевирани доводи за неравно третиране на живущите [улица], вх. 0, [населено място], спрямо тези в други блокове, находящи в [населено място], относно реалното потребление на вода и начисляване на разликата между данните, отчетени по общия водомер на входа, и сумата от отчетените количества вода по индивидуалните водомери на домакинствата във входа. Наведени са твърдения за неравно третиране и по отношение на различните домакинства, които следвало да заплатят разликата според тяхното индивидуално потребление, а не по равно. Липсва произнасяне от административния орган по всички направени възражения. В действителност при възобновяване на административното производство органът е длъжен да се съобрази с изложеното в мотивите на влязлото в сила съдебно решение. Както се установи и по-горе, той не го е сторил, като е пропуснал да отчете именно – различното потребление по индивидуален водомер в жилища на сгради с общ водомер, предполагащо различно третиране на лицата според тяхното индивидуално потребление, и различно третиране на тези две групи лица спрямо потребителите с индивидуален водомер в жилища на сгради без общ водомер. В случая той се е произнесъл единствено за ползването на услугата и разпределението на установените разлики само по отношение на сгради, етажна собственост, с общ водомер.

В диспозитива на акта липсва и конкретно посочен признак, въз основа на който се обуславя твърдението за осъществена непряка дискриминация. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация. Така вж. решение № 9552/20.06.2019 г. по дело № 10516/2018 г. на ВАС, Пето отделение. Вярно е, че в мотивите е разгледан единствено признакът „лично положение“, като формално, без достатъчно обективни съждения, подкрепени с доказателствата за извеждането им, е посочен само белег, значим, обективен, същностен – размера на индивидуално употребеното количество вода от всеки потребител на услугата. Изпълнението на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението по дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение, се изразява само в бланкетно излагане на горното твърдение, без да са отчетени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Следва да се отбележи, че при изясняване на признака „лично положение“ съставът на КЗД е коментирал наличието на белег у съответната личност, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. Във връзка с така установената непрецизност на акта, изразяваща се в несъответствието между неговите мотиви /чл. 66, т. 2 ЗЗДискр/ и разпоредителна част /чл. 66, т. 3 ЗЗДискр /, настоящата съдебна инстанция, от една страна, констатира неизпълнение на указанията по чл. 173, ал. 2 АПК, а от друга, е възпрепятствана да прецени съответствието на акта с материалния закон .

В допълнение следва да се посочи, че към момента на депозиране на жалбата пред

КЗД е действала разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр в редакцията към ДВ, бр. 26 от 7 Април 2015г. - „в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен“. В производството по установяване на дискриминация, за да възникне за отговорния за твърдяното нарушение на принципа на равно третиране задължение да доказва - пълно и главно, неговото спазване, е необходимо лицето, което твърди, че е дискриминирано да докаже наличието на факти, които дават основание да се направи обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак. Т.е. необходимо е да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак е налице неравенство, за да може да се презумира, че именно защитеният признак е причината за неравенството. На доказване подлежи съществуването на факти за prima facie дискриминация, които на пръв поглед и пръв прочит да дават основание за предположение, че вероятно е извършена дискриминация, за да се пристъпи към прехвърляне на доказателствената тежест съгласно чл. 9 от ЗЗДискр /така вж. Решение № 690 от 20.01.2021 г. по адм. д. № 10531/2020 г., V отд. на ВАС/. Едва следа като жалбоподателят пред КЗД посочи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна следва да опровергае изложеното за наличието на дискриминация и да изведе твърдения, в достатъчна степен обективни, сочещи ненарушаване на принципа на равно третиране. След изпълнение на горното пред КЗД стои задължението да приложи релевантния материален закон, като, освен приобщаването на писмените доказателства по преписката и съобразявайки и твърденията на страните, трябва да установи налице ли е или не причинно-следствената връзка между твърдяното за осъществено по-неблагоприятно третиране и посочените в жалбата признаци, предмет на защита. Правилното прилагане на закона обуславя винаги извода осигурено ли е правото на равенство на всяко едно лице пред закона, в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, както и осъществена ли е ефективната му защита срещу дискриминация, каквато всъщност е и целта по чл. 2 ЗЗДискр.

В допълнение, извън посоченото във влязлото в сила съдебно решение, трябва да се установи спазена ли е разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗДискр относно съдържанието на жалбата на Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено място], най-вече в т. 3 и т. 4, касаещи обстоятелствата, на които обосновава своите твърдения, и исканията към КЗД, на основата на кой защитен по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр признак, и има ли лице сравнител, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателите на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от закона /чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр/ или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика“ /чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр/, като се съобрази изменението на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр, разширяващо обхвата на лицата, които биха могли да бъдат третирани непряко. Не е изследван и фактическият състав на дискриминацията, който освен акт, действие или бездействие по смисъла на § 1, т. 7-8 ДР на ЗЗДискр и неблагоприятно третиране, включва и наличието на причинно-следствена връзка между тях. Този извод следва и от установеното в съдебната практика: при непряката дискриминация неравното третиране е резултат не на акт, действие или бездействие на държавни и обществени органи /чл. 6, ал. 2 и чл. 10 от ЗЗДискр/, органи на местно самоуправление /чл. 10 и чл. 11, ал. 2 от ЗЗДискр/,

работодатели /чл. 12 и следващите от 33Дискр/, и физическите лица /чл. 8 от 33Дискр/, а на действието на правни норми от позитивното национално законодателство, т.е. на привидно неутрални разпоредби /Решение № 15498/14.11.2019 г. по адм. дело № 3959/2018 г. на ВАС, Пето отделение/. Следователно, установяването в конкретния случай на твърдяната дискриминация е резултат не от доказване на дадено конкретно поведение на някое от тези лица, а от анализа на действащото законодателство съотнесено към конкретно фактическо положение.

Съгласно утвърдената съдебна практика при новото произнасяне административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност. Оспореното пред настоящата инстанция Решение № 459 от 18.05.2021 г. на КЗД, постановено по преписка № 446/2015 г., Трети постоянен специализиран заседателен състав, е постановено след възобновяване на производството по преписка № 446/2015 г., но при несъобразяване с указанията на влязъл в сила съдебен акт. При това същото е нищожно по смисъла на чл. 177, ал. 2 АПК. Засегнато е от толкова съществен порок, че изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочено, и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатираното основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност /Решение № 5462/2018 г. по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 3923/18.03.2019 г. по адм. дело № 15051/2018 г. на ВАС, Второ отделение/. При това не е необходимо излагането на мотиви дали оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и неговата цел – налице ли е или не дискриминация с оглед доказателствата, въз основа на които се установят в действителност осъществилите се факти.

Независимо от това, следва да се акцентира, че с Решение № 459 от 18.05.2021 г. на КЗД се предписва на основание чл. 76 33Дискр на министъра на регионалното развитие и благоустройството да промени чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г., за да не създава предпоставки за дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 33Дискр за нарушение на чл. 37 33Дискр от ВиК операторите чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребители с по-висок размер на месечно потребление на питейна вода в сравнение с потребители с по-нисък размер на месечно потребление и се определя на основание чл. 67, ал. 2 33Дискр на министъра на регионалното развитие и благоустройството тридесетдневен срок от получаване на решението, в който писмено да уведоми КЗД за предприетите мерки във връзка с изпълнение на задължителните предписания. В оспорения акт липсват конкретни мотиви, обуславящи така разписаното предписание и срока, в който то подлежи на изпълнение. Бланкетно е посочено единствено, че разпоредбата на чл. 39, ал. 2 т. 3 и т. 4 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. е дискриминационна, от което КЗД „следва да даде препоръка за нейната промяна“. За лицето, адресат на акта, е невъзможно да разбере какво следва да бъде поведението му след евентуално пораждане на действие на оспорения акт – дали следва да изпълнява препоръка или предписание. Констатна е съдебната практика относно различието на двата института „препоръка“ и „предписание“, поради което и ще бъдат изложени мотиви по-долу.

По своето същество препоръката не подлежи на обжалване по смисъла на чл. 159, т. 1 АПК. Препоръката не попада в приложното поле на чл. 47, т. 2 и т. 4 от 33Дискр, тъй като тези две норми се отнасят до физически и юридически лица, за които е

установено по надлежния ред, че са извършили нарушение на забраната за дискриминация и доколкото административните органи имат конкретно определена в закона компетентност и не могат да изземват такава нормативно възложена на други органи. /Решение № 15498/14.11.2019 г. по адм. дело № 3959/2018 г. на ВАС, Пето отделение/. Предложенията и препоръките, отправени до държавните и общинските органи /по чл. 47, т. 6 ЗЗДискр/, както и препоръките за приемане, отменяне, изменение и допълнение на нормативни актове /по чл. 47, т. 8 ЗЗДискр/, нямат правообвързващ ефект и изпълнението им не е скрепено с държавна принуда. Още по-малко тези препоръки могат да се отъждествят със санкция /неблагоприятно въздействие в правната сфера на санкционирания, свързано с едностранно принудително ограничаване на негови субективни права/, каквато може да бъде налагане само на субекта на нарушението при безспорно доказано осъществяване на такова. В конкретния случай е формирана воля за отправяне на препоръка, но в разпоредителната част на оспорения акт е обективизирано предписание, изпълнението на което всъщност е скрепено с държавна принуда. Именно, това предписание е проява на субординация, на отношение на власт и подчинение, характеризиращи административните правонарушения, а не е израз на хоризонтално отношение, на координация между държавни органи в качеството им на такива. В решението на КЗД не е посочено в какво се изразява предписанието по чл. 76 ЗЗДискр, в коя от хипотезите на ал. 1, т. 1 и т. 2 попада казусът. Налице е неправилно прилагане на материалния закон, изразяващо се в заобикаляне на изрично разписани правила. От една страна, се преодолява възможността препоръката да не бъде изпълнена, тъй като изпълнението ѝ не би могло да доведе до неблагоприятни за адресата ѝ правни последици, а от друга страна, с влизането в сила на административния акт той се превръща в годно изпълнително основание /чл. 268, т. 1 АПК/, подлежащо на принудително изпълнение, както и основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност.

В случая при установената непряка дискриминация, КЗД е наложила ПАМ на жалбоподателя - министъра на регионалното развитие и благоустройството. За да се ангажира отговорността му, е необходимо последният да е отговорен пряко и непосредствено за установената дискриминация. С оглед на разпоредбата на чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Закона за администрацията министърът е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност, който ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика според своите правомощия. Следователно, негова е отговорността, както да следи за правилното приложението на действащото законодателство в различните сфери на обществения живот, така и да следи самото законодателство да не води до нарушение на основни права на гражданите. Изложени са доводи за дискриминация, осъществена чрез действието на правни норми от националното законодателство, поради което съгласно чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр при установяването ѝ КЗД разполага с други средства, даващи ѝ специалният закон, като направи съответните предложения пред органите, разполагащи със съответните за това правомощия, за да се извършат промени в законодателството, в насока преустановяване на действието на дискриминационните правни норми. Горното е формирано като извод със забележката, че в понятието „законодателство“ се включват освен законите, а и подзаконовите нормативни актове, какъвто безспорно е наредбата /чл. 7, ал. 2 ЗНА/.

Настоящият съдебен състав намира, че Комисията за защита от дискриминация

притежава правомощия да преценява доколко нормативните актове не нарушават забраната за дискриминация, но това не обуславя правото ѝ в случаите, когато констатира несъответствие на нормативен акт с антидискриминационни разпоредби, да налага принудителни административни мерки, давайки задължителни предписания на съответния орган и задължавайки го да преустанови нарушението. КЗД не може да налага ПАМ, които по своята същност засягат правото да издадат нормативен акт на органите, до които са отправени /чл. 2 ЗНА/, а може да упражни единствено някое от останалите свои правомощия, предоставени в чл. 47 по т. 5, т. 6 или т. 8 от ЗЗДискр., т.е. може да обжалва съответните разпоредби, които по нейна преценка противоречат на ЗЗДискр., или да направи предложение или препоръка до съответния орган за приемане, отменяне, изменение и допълнение на нормативни актове /Решение № 15498/14.11.2019 г. по адм. дело № 3959/2018 г. на ВАС, Пето отделение/. „Възможността КЗД с ПАМ /по смисъла на чл. 22 от ЗАНН/ да дава задължителни предписания за изменение и допълнение на нормативни актове /.../ е изключена с оглед чл. 115 от Конституцията /бел. съд./, чл. 75-80 от АПК и Закона за нормативните актове“ /Решение № 12003 от 01.10.2012 г. по адм. дело № 5017/2012 г., 5 чл. с-в на ВАС/.

В допълнение и доколкото съдът дължи произнасяне относно законосъобразността на акта на самостоятелно основание, следва да бъде посочено, че в първоначалната жалба се формира искане за изменение на чл. 35, ал. 1, чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4, ал. 7 от Наредбата. След възобновяване на производството новият управител на Етажната собственост иска КЗД да инициира промяна на чл. 32, чл. 34, чл. 35, ал. 1, чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4, ал. 7, чл. 42, ал. 1, т. 6 и т. 10 от Наредбата. Произнасяне по това искане липсва от страна на административния орган. Не са обсъдени цитираните по-горе разпоредби с изключение на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредбата, а съдържанието на последната не е възпроизведено от административния орган. Именно това опорочава и преценката на съда правилно ли е приложен от КЗД материалният закон, действащ по време, място и лица. Тук е мястото да се посочи и, че не е обсъдено твърдението на жалбоподателите в административното производство относно приложимостта на чл. 39, ал. 2 от Наредбата при разпределение и заплащане на вода при водопроводни инсталации, присъединени към водопроводно отклонение с общ водомер, и при наличието на индивидуални водомери, и на чл. 39, ал. 7 от Наредбата относно отчитането на изразходваното количество вода по индивидуалните водомери на потребителите без общ водомер. Отделно, в мотивите на акта се цитират разпоредбите на чл. 39, ал. 2, т. 3 и ал. 4, т. 4 от Наредбата, като за последната липсва сезиране на КЗД от страна на Етажната собственост, както и не е изискано становище от ответната страна – жалбоподателя в настоящото производство, по повод нейното приложение в конкретния случай и представлява ли тя форма на непряка дискриминация.

Не става ясно и по какъв начин е нарушена разпоредбата на чл. 37 ЗЗДискр от страна на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, доколкото с нея се забранява предоставянето на услуги при по-неблагоприятни условия на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, а подобно предоставяне не се извърша от жалбоподателя в настоящото производство. Както е посочено и в мотивите на оспорения административен акт: разпоредбата е създаваща условия за нарушения на чл. 37 ЗЗДискр от ВиК операторите под формата на привидно неутрална разпоредба чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление в сравнение с

потребителите с по-нисък размер на месечно потребление.

При отправено изрично искане от страна на жалбоподателите съгласно чл. 51, ал. 2, т. 4 ЗЗДискр КЗД следва, преди да отправи препоръка, да установи точно какъв е предметът на спора /Решение № 7515 от 22.06.2021 г. по адм. дело № 4325/2021 г., V отд. на ВАС/, а в случаите на нередовности на жалбата да иска отстраняването им в срок по чл. 52, ал. 3 ЗЗДискр /Определение № 3031 от 12.03.2018 г. по адм. дело № 2310/2018 г., V отд. на ВАС/. Обратното, констатира се пропуск на административния орган, който при нередовност или недопустимост на жалбата прекратява производството, а при редовна и допустима жалба дължи произнасяне по нейната основателност. Предметът на спора се очертава от жалбоподателя, а административният орган се произнася по всяко едно от възраженията, като преди това предоставя възможност на всяка една от страните в производството да организира защитната си теза и да представи доказателства, да направи доказателствени искания във връзка с тези възражения. От една страна, в оспорения административен акт са изложени единствено твърдения за дискриминационния характер на чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредбата и необходимостта само и единствено тези разпоредби да бъдат изменени, което кореспондира само с определена част от жалбата на Етажната собственост, а от друга страна – за останалите твърдения ответната в административното производство страна е информирана за първи път в хода на проведеното открито заседание. Макар и от горното да не се обуславя извод за допуснати съществени процесуални нарушения, самостоятелно основание за отмяна на акта, се акцентира върху него с цел съобразяване на КЗД при новото произнасяне по жалбата с оглед гарантиране правата на страните, спазване на процесуалните правила и принципи в производството и постановяване на един законосъобразен административен акт. Обратното, изцяло навежда на извода за неяснота на волята на административния орган коя е нормата, от приложението на която се установява непряка дискриминация, в какво се изразява тя и спрямо кого е насочен.

При това, съдът приема, че са налице предпоставките за прогласяване нищожността на акта и в тези две части /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК/. Съгласно константната съдебна практика порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление, както и когато са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. В конкретния случай волята на административния орган е опорочена до степен, че същата не може да бъде обективно изведена въз основа на осъществилата се в действителност фактическа обстановка.

В процесния случай и с оглед особеностите на административното производство, което е започнало по жалба на физически лица, потребители на ВиК услуги /чл. 50, т. 1 във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗЗДискр/, приложение намира разпоредбата на чл. 173, ал. 2 АПК. Съгласно последната „извън случаите по ал. 1 /когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган – бел. моя/, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на

закона“.

По тези съображения, въпреки че решението на КЗД е постановено от компетентния административен орган, настоящата съдебна инстанция следва да прогласи неговата нищожност и да изпрати преписката за ново произнасяне по жалбата на Етажната собственост на [улица], вх. 0, [населено място], в изпълнение на решение № 2218/11.02.2020 г. по адм. дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение /чл. 177, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 АПК/, и съобразно дадените с настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37 ЗПП във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдено юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

По отношение на искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски по дело № 8145/2019 г. на ВАС съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, съдът е длъжен да посочи, че такива не се дължат. Настоящото съдебно производство е с предмет, различен от предмета на дело № 8145/2019 г. на ВАС, за да бъдат присъдени разноски в хипотезата по чл.226, ал.3 АПК. Решението по посоченото дело на ВАС е окончателно, с него се слага край на висящността на образуваното съдебно производство по оспорването на Решение № 238/11.06.2018г. на КЗД. Страните по съдебното производство, образувано пред ВАС, са разполагали с възможността да поискат допълване или изменение на постановения съдебен акт в частта за разноските, на основание чл.248 ГПК. Липсата на процесуална активност в тази посока не може да бъде преодоляна с присъждането на разноските за воденето на делото от настоящата инстанция в това производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 177, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 и чл. 174, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-и състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на министъра на регионалното развитие и благоустройството нищожността на Решение № 459 от 18.05.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 446/2015 г., Трети постоянен специализиран заседателен състав.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне на Комисията за защита от дискриминация в изпълнение на влязло в сила решение № 2218/11.02.2020 г. по адм. дело № 8145/2019 г. на ВАС, Пето отделение, и съобразно дадените с настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона, в 3-месечен /тримесечен/ срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на Министерството на регионалното развитие и благоустройството сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсулско възнаграждение

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.

чл. 137 АПК.

Съдия: